

Konklusion.

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Luigi Marcuccio betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 355 af 17.11.2012.

Domstolens kendelse (Tiende Afdeling) af 14. marts 2013 — Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda og Virginia Chellini mod Comune di Zagarolo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Tivoli — Italien)

(Sag C-555/12) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — gennemførelse af EU-retten — foreligger ikke — Domstolen åbenbart inkompetent)

(2013/C 129/11)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Tivoli

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Claudio Loreti, Maria Vallerotonda, Attilio Vallerotonda og Virginia Chellini

Sagsøgt: Comune di Zagarolo

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunale di Tivoli — fortolkning af artikel 47, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og af artikel 6 i den europæiske menneskerettighedskonvention, sammenholdt med artikel 6 TEU og artikel 52, stk. 3, i chartret om grundlæggende rettigheder — national lovgivning, hvorefter kompetencefordelingen mellem civile domstole og forvaltningsdomstole hviler på en sondring mellem subjektive rettigheder og legitime interesser — ingen entydig sondring mellem nævnte begreber

Konklusion

Det er åbenbart, at Den Europæiske Unions Domstol ikke har kompetence til at besvare de spørgsmål, som er forelagt af Tribunale di Tivoli (Italien).

(¹) EUT C 32 af 2.2.2013.

Appel iværksat den 21. februar 2013 af Electrabel SA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 12. december 2012 i sag T-332/09, Electrabel mod Kommissionen

(Sag C-84/13 P)

(2013/C 129/12)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Electrabel SA (ved advokats M. Pittie og P. Honoré)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.
- Som følge heraf ophæves den anfægtede dom, for så vidt som Electrabel herved blev pålagt at betale en bøde på 20 mio. EUR.
- Som følge heraf:
 - hjemvises sagen til Retten til fornyet afgørelse,
 - eller der træffes endelig afgørelse ved at tiltræde de påstande, som i første instans blev nedlagt af appellanten, og ved at annullere den anfægtede afgørelse, for så vidt som denne pålægger Electrabel at betale en bøde på 20 mio. EUR, eller nævnte bøde nedsættes betydeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har anført tre anbringender til støtte for den appel, som denne har iværksat til prøvelse af den dom, hvorved Retten stadfæstede Kommissionens beslutning af 10. juni 2009 om at pålægge Electrabel en bøde på 20 mio. EUR for at have tilsidesat artikel 7 i forordning (EØF) nr. 4064/89 (¹) om kontrol med fusioner og overtagelser.

For det første har appellanten kritiseret Retten for at have tilsidesat bestemmelserne i nævnte forordnings artikel 14, stk. 3, for så vidt som den har anvendt den påståede »varighed« af overtrædelsen til at fastsætte bødens størrelse, hvorimod denne artikel bestemmer, at bødens størrelse alene skal fastsættes i henhold til overtrædelsens »art« og »grovhed«.

For det andet har appellanten gjort gældende, at Retten har tilsidesat princippet om forbud mod loves tilbagevirkende kraft, for så vidt som den har anvendt bestemmelserne i forordning (EF) nr. 139/2004 (²) på en fusion, der blev gennemført inden denne forordnings ikrafttræden, og som derfor var omfattet af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 4064/89.

Endelig er appellanten af den opfattelse, at Retten har begået en retlig fejl og anvendt en selvmodsigende begrundelse, for så vidt som den har kvalificeret den overtrædelse, der er gjort gældende over for Electrabel, som varig, selv om der er tale om en øjebliksovertrædelse.

- (¹) Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21.12.1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EFT L 395, s. 1 (berigtiget version i EFT 1990 L 257, s. 13).
- (²) Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser, EUT L 24, s. 1.

Appel iværksat den 26. februar 2013 af Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2012 i sag T-260/00, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca — Burano Soc. coop. rl m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-94/13 P)

(2013/C 129/13)

Processprog: italiensk

Parter

Appellanter: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. rl e a. (ved advokati A. Vianello, A. Bortoluzzi og A. Veronese)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Den Italienske Republik og Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. Rl m.fl.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede kendelse ophæves eller ændres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har til støtte for appellen gjort gældende, at der er blevet begået retlige fejl ved anvendelsen af de principper, som Domstolen har fastlagt i dommen i sagen Comitato Venezia vuole vivere hvad angår dels Kommissionens begrundelsespligt i forhold til beslutninger om statsstøtte, dels fordelingen af bevisbyrden med hensyn til forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF.

Retten har i den appellerede kendelse ikke efterkommet Domstolens afgørelse i dom af 9. juni 2011 i sagen Comitato Venezia vuole vivere, som fastslår, at Kommissionens beslutning »skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for, at de nationale myndigheder kan gennemføre den«. Selv om beslutningen ikke indeholdt alle de oplysninger, der var nødvendige for, at de nationale myndigheder kunne gennemføre den, fast-

slog Retten ikke, at den metode, som Kommissionen anvendte ved vedtagelsen af den anfægtede beslutning, var mangelfuld, hvilket indebærer en retlig fejl.

På baggrund af principper, som Domstolen har fastlagt i dommen i sagen Comitato Venezia vuole vivere tilkommer det i forbindelse med en tilbagesøgning medlemsstaten — og dermed ikke den enkelte modtager — i det konkrete tilfælde at godtgøre, at forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF foreligger. I den foreliggende sag har Kommissionen i den anfægtede beslutning imidlertid undladt at præcisere »fremgangsmåden« for en sådan efterprøvelse. Følgelig har Den Italienske Republik, eftersom den ikke råder over de nødvendige oplysninger for at i forbindelse med tilbagesøgningen at godtgøre, om de tildelte fordele for modtagerne udgør statsstøtte — med lov nr. 228 af 24. december 2012 (artikel 1, stk. 351ff.) — besluttet at vende bevisbyrden, hvilket er i strid med praksis fra Fællesskabets domstole. Ifølge den italienske lovgiver tilkommer det navnlig ikke staten, men derimod den enkelte virksomhed, som modtager støtten tildelt i form af nedsættelse af sociale bidrag, at godtgøre, at de omhandlede fordele ikke fordrejer konkurrencen eller påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne, idet der i modsat fald opstilles en formodning om, at den tildelte fordel er egnet til at fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Alt dette er klart i strid med principperne fastslået ved dommen i sagen Comitato Venezia vuole vivere.

Appel iværksat den 26. februar 2013 af Alfier Costruzioni Srl m.fl. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 12. december 2012 i sag T-261/00, Sacaim SpA m.fl. mod Europa-Kommissionen

(Sag C-95/13 P)

(2013/C 129/14)

Processprog: italiensk

Parter

Appellanter: Alfier Costruzioni Srl m.fl.. (ved advokati A. Vianello, A. Bortoluzzi og A. Veronese)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Den Italienske Republik og Sacaim SpA m.fl.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede kendelse ophæves eller ændres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanterne har til støtte for appellen gjort gældende, at der er blevet begået retlige fejl ved anvendelsen af de principper, som Domstolen har fastlagt i dommen i sagen Comitato Venezia vuole vivere hvad angår dels Kommissionens begrundelsespligt i forhold til beslutninger om statsstøtte, dels fordelingen af bevisbyrden med hensyn til forudsætningerne i artikel 107, stk. 1, TEUF.